

Henna Goudzand Nahar & Hedy Tjin

Op de rug van Bigi Kayman

**Een verhaal over Afi en Kofi
en de grote kaaiman...**

**Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij 2021**

4 Afi en Kofi woonden in een land met veel grote boerderijen. Plantages heetten ze daar.

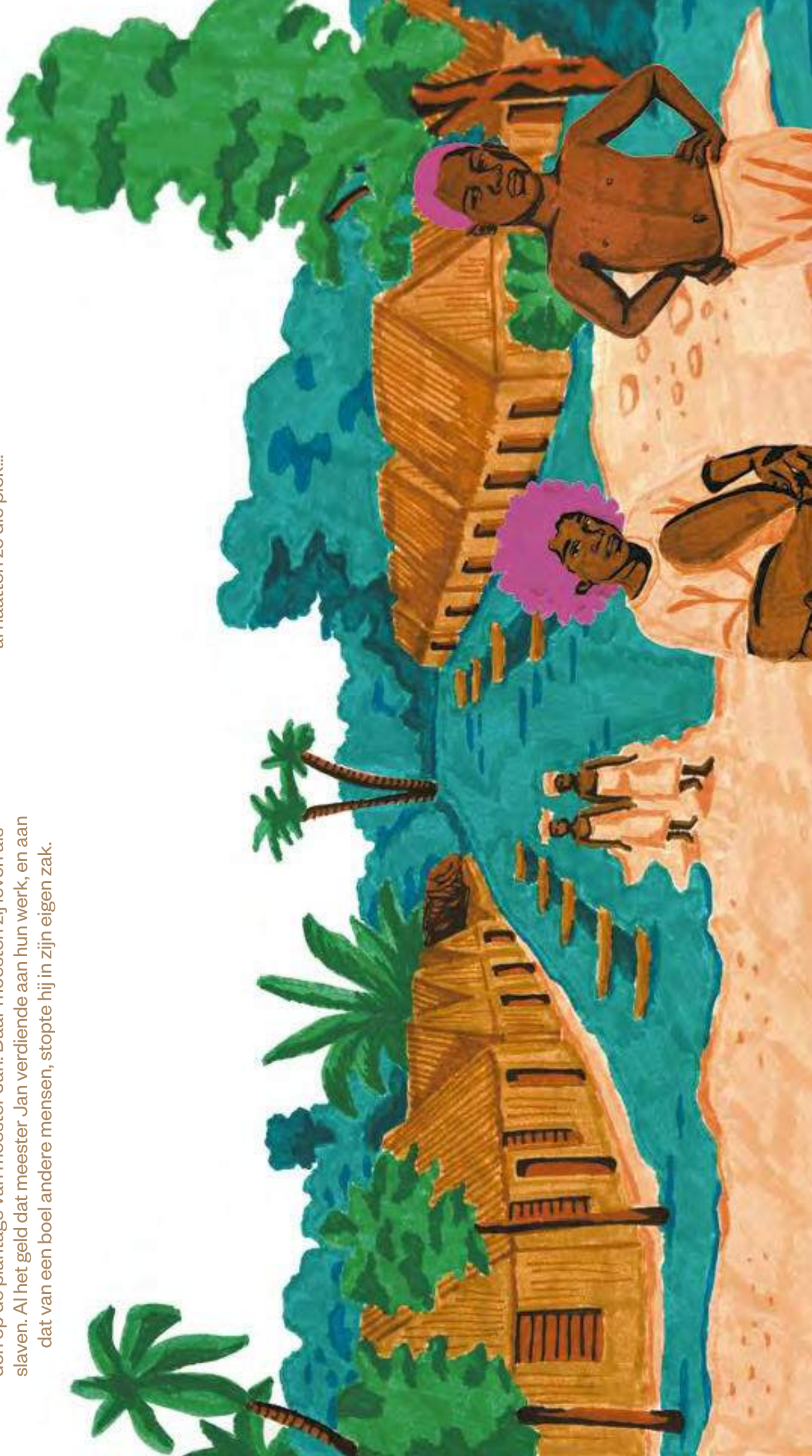
Op elke plantage was er iemand die zichzelf slavenmeester noemde. Hij hield kinderen, vrouwen en mannen gevangen en liet hen heel hard voor zich werken.

Zij waren zijn slaven, zei hij.

Afi en Kofi werden, met hun vader en moeder, gevangen gehouden op de plantage van meester Jan. Daar moesten zij leven als slaven. Al het geld dat meester Jan verdiende aan hun werk, en aan dat van een boel andere mensen, stopte hij in zijn eigen zak.

5 Afi en Kofi vonden het leven op de plantage van meester Jan verschrikkelijk. Ze wilden niets liever dan vluchten. Maar dat was niet gemakkelijk. Vluchtte je, dan stuurde meester Jan valse honden en gemene soldaten achter je aan. Kregen die je te pakken, dan liet meester Jan je heel hard door de opzichter straffen.

Soms zorgde hij er zelfs voor dat je nooit meer kon lopen. Daarom bleven Afi en Kofi met hun ouders op de plantage, al haatten ze die plek...

De zon kwam nog maar net op toen Afi, Kofi en papa met mama meeliepen naar de suikerrietvelden. Mama pakte een kapmes van een stapel en ze verdween meteen tussen het suikerriet.

Net als de andere rietkappers kapte ze een voor een de stengels van de suikerrietplanten af. Het duurde niet lang of het zweet droop van haar gezicht, zo hard werkte ze. Dat moest ook wel. Als ze aan het einde van de dag te weinig stengels had geoogst, stond de opzichter klaar met de zweep om haar te slaan.

‘Kom, Afi en Kofi, wij moeten ook aan het werk,’ zei papa.

Afi en Kofi zuchtten. Ze gingen veel liever spelen. Maar ook zij zouden straf krijgen als ze niet snel aan het werk gingen in de tuin van meester Jan.

Op weg naar de tuin kwamen ze met papa langs de suikerfabriek.

‘Zullen we oom Toni even gedag zeggen?’ vroeg Kofi. Afi, Kofi en papa kwamen eerst langs een man die de ene suikerrietstengel na de andere tussen de walsen van een pers stopte.

Het zoete sap stroomde een bak in.

Een paar stappen verder stond oom Toni bij een kappa, een heel grote pan waar nu maar een beetje suikerrietsap in zat. Oom Toni roerde in het sap tot het was ingekookt en er alleen suiker overbleef.

Kofi en Afi snoven de geur van de suiker op en likten hun lippen af.

‘Alsjeblieft...’ vroegen ze aan oom Toni.

Glimlachend gaf oom Toni hun elk een brokje suiker.

Kofi en Afi legden het op hun tong en hun ogen begonnen te stralen.

‘Kom, nu moeten we echt aan het werk,’ zei papa.

Bij het witte huis was het zo stil dat je meester Jan, zijn vrouw en hun kinderen kon horen snurken.

‘Waarom mogen zij uitslapen en moeten wij aan het werk?’ mopperde Afi.

‘En waarom doet meester Jan alsof de suiker van hem is?’ zei Kofi. ‘Wij doen toch alles op deze plantage? Als meester Jan, zijn vrouw en hun kinderen niet slapen, zitten ze te eten en te praten. Verder doen ze niets.’

Papa krabde zich op zijn hoofd.

‘Jullie hebben gelijk,’ zei hij. ‘Wat er op de plantages gebeurt is niet eerlijk. We worden gevangen gehouden, werken de hele dag keihard en gaan soms met honger naar bed. Onze kleren zijn zo oud dat er gaten in vallen.’

‘Au!’ riep Afi en ze hinkte op één voet omdat in de andere een grote doorn stak.

Papa ging op zijn knieën zitten.

‘Dit gebeurt ons alleen,’ mopperde Afi terwijl papa de doorn uit haar voet trok. ‘Meester Jan draagt schoenen, net als zijn vrouw en zijn kinderen. Wij moeten op blote voeten lopen.’

‘Daarmee wil meester Jan ons laten voelen dat alleen hij en zijn gezin belangrijk zijn,’ zei papa met een diepe zucht.

In de tuin van meester Jan liep papa meteen de steiger op. Daar lagen de drie boten van meester Jan aangemeerd. Papa schepte meteen een emmer water uit de rivier. Iedere dag opnieuw schrobde hij de drie boten van meester Jan aan de binnen- en de buitenkant.

Meester Jan wilde geen vuiltje zien.

Ook moest papa elk plekje waar een stukje verf was afgebladderd meteen weer mooi opschilderen.

